

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомоществанія се приематъ всякога за шесть мѣсеца прѣд-плащаны по двѣ бѣлы меджидѣта или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всичко що се отнася до вѣстника отправя ся въ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агопѣанъ-ханъ № 14.

Назначенитѣ по вѣстъ настоятели, отговарятъ за цѣлѣтъ на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовъ часть нѣма никакъ свърсъкъ съ изданіето му на другитѣ азици нито съ главното управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатени и поръчки непредплатени не сѣ пріети.

Статіи пращаны до редакціята, вѣстени или не, не сѣ връщатъ.

ИЗВѢТОВАНИЕ

Когато философитѣ, които ги нѣмамы ний, ся вторачили въ свѣтътъ та разгледали младенческото и отроческото състояние на чловѣка и видѣли какъ той, макаръ бавно и съ голѣмы мъчно-ти, изпѣлзвива отъ необразованното състояние на първото си съществуваніе и възлѣзва до степенътъ на оитѣзи учены хорак, онто сѣ очудили свѣтътъ съ свѣтътъ си и ясны умове, тѣ останѣли сма-яны съ туй чудесно прѣобразование! Мнозина отъ тѣзи философи дошли да мислятъ и да ка-зватъ че първитѣ чловѣци, т. е. дѣдо Адамъ си били отъ раждане съвършенъ и всемудръ. Но, защото, отъ какъ е запомнила исторіята и до днесъ ся знае че чловѣкъ всякога ся е раждалъ и ся ражда младенецъ, а че послѣ расте и отива напредъ въ дѣтскый вѣзрастъ, и съ врѣме отъ силъ въ силъ станва разуменъ, като администра-тора на Вѣкъ, хитръ като Хитръ Петра, ученъ като г-на Геновича и г-на Шишкова, солид-нообразованъ като редактора на Вѣкъ и голѣмъ философъ, какъвто не ся е излупвалъ еще отъ народното наше ийце, то отъ това управяны и рѣководены ний пріемамы, че отъ първый до послѣдній чловѣцитѣ ся раждатъ еднаквы, и послѣ природно постѣпватъ напредъ отъ не-съвършенство къмъ съвършенство, отъ нищо не знаяніе къмъ познаваніе на много работы, отъ неученіе къмъ ученіе, съ единъ рѣчь *напредватъ* или *успѣватъ*, и слѣдователно става *честити* и *благополучны*, ако бѣдѣтъ поучени и унѣжени на добръ.

Който иска чловѣка щомъ ся яви въ граж-данското общество да е мудръ, съвършенъ и безгрѣшенъ, той иска нѣщо невѣзможно на са-мѣтъ природѣ, иска такъвъ нѣщо което здра-вый разумъ не може да го пріеме.

Убѣденъ отдавна и увѣренъ съ врѣме за то-

ва Шутосъ отъ появленіето си и до сега (ос-вѣтъ въ днитѣ на плѣненіето му отъ Фараона Сарафова) не е прѣстанѣлъ да сматра чловѣка въ общежитіето като гражданскый младенецъ. Прочее, както не ни ся вижда ни странно тол-козъ ни чудно кога гледамы младенцитѣ, т. е. малкитѣ дѣца, да барборятъ не разбрано, да желятъ, а твърдѣ често и да правятъ работы до сущъ глупавы и врѣдителны; тѣй сѣщо и колчимъ бѣдемъ принудены да сѣдимъ за дѣя-ніята, мѣвѣята и намѣреніята на бывшитѣ прѣ-ди насъ на нашитѣ съврѣменници, и сънаро-дници не ни ся види чакъ толкозъ чудно това дѣто ги намѣрвамы въ едно състояние не как-вото бы трѣвало да бѣдѣтъ. Идущитѣ родове като придируютъ нашитѣ дѣянія т. е. това което смы ний вършили, разумѣва ся че и тѣ ще на-мѣрятъ насъ въ състояние по-несъвършенно отъ тѣхъ си, за което не ще бѣдѣтъ толкозъ стро-гы въ осѣжданіята си къмъ насъ, и толкозъ по-вече, ако бы забѣлѣжили че ний смы были пріатели въобще на чловѣческый родъ и състра-дателны испитовачи на неговитѣ дѣянія.

Прочее ако и да е праведно да укорявамы много отъ желаніята и дѣяніята на младенцитѣ и на дѣцата, като глупавы и врѣдителны, не е обаче никакъ изгодно и да ги мразимъ. За то-ва необходимо е; като сматрамы чловѣка не-съвършенъ, да го рѣководимъ до колкото мо-жимъ за да стигне единъ денъ до цѣлѣтъ къмъ който е прѣдопрѣдѣленъ отъ Създателя на съ-ществата: т. е. да приближава до възможното добродопоминуваніе и благополучіе.

Въ служеніето което имамы като Шутосъ ний отдѣлямы чловѣка отъ лошитѣ му обычаи, отъ врѣдителнитѣ му дѣянія и отъ гибелнитѣ намѣренія що може да съвземе: Сматрамы го несъвършенъ и ся мѣчимъ да го поведемъ или

да го тикнемъ къмъ добринѣтъ на *напрѣдѣтъ*: т. е. избличаваме лошавайтъ му навикновенія, изваждаме на пазаръ вѣдѣтелнѣтъ му работы, омацваме противуобщинскѣтъ му намѣренія, и това не за инатъ, не отъ злорадость къмъ него, а защото ся вѣдѣтъ и бѣркатъ другѣтъ челоуѣцы що живѣйтъ съ него заедно: защото лошійтъ неговъ примѣръ става прѣчка за прѣуспѣваніето на съвѣрменициѣтъ и на послѣдороднѣтъ, ако бы да го оставимъ токо тѣй да си прави съвѣтъ каквото си ще, безъ да щемъ да знаемъ за неговото противуобщественно пояденіе.

Но и при избличеніята, при осмиваніята които сме задлъжени нѣкакъ отъ служеніето си да правимъ, нѣй всякога сме имали и имамы личноститѣ свѣты, ненасилованы и уважаемы, както и общеполезнѣтъ имъ работы достойны за похваленіе; само назадничавайтъ работы на личноститѣ сѣ умразны за насъ, и само тѣхъ нѣй расчопямы и открывамы, само тѣхъ диримы и прѣслѣдуваме и тѣхъ само поразяваме безпощадно.

Шутошъ е былъ и е пріятель и ревнитель на всичко що е добро и полезно за челоуѣчеството изобщо и частно пакъ за народѣтъ ни, защото чрѣзъ него напѣдува челоуѣкъ, т. е. става благополученъ; а своекорыстното, мрази и ненавижда, защото то прави челоуѣка да назаднува и слѣдователно да става злочестъ.

ЧОРБАДЖИЛЖКЪТЪ.

Отъ всякъдѣ ся чуѣтъ голѣмы и тѣжки оплакванія отъ чорбаджилжкѣтъ, т. е. отъ своеволіето на нѣкои по първы хора въ управленіе на общинскѣтъ работы въ единъ кой да е градъ или село. Това нѣщо не е ново! Всичката Исторія е пълна съ най страшны израженія противу тѣзи системѣ която е была въ ходъ и въ приложеніе въ всичкѣтъ вѣремена както и днесъ. Тѣй както днесъ що четемъ въ допискѣтъ и въ статіи по вѣстницѣтъ, сѣщо тѣй ще намѣримъ и въ историчѣтъ, и въ поетичѣтъ и въ вѣтѣитѣ отъ минжлытъ вѣремена истытъ прѣсѣды и оплакванія противу тѣзи и такъжзи пасминѣ хора, които като наши нѣкои чорбаджии днесъ сѣ своеволствували и сѣ минували смѣткѣтъ на своето добропоминуваніе все на счетъ на по-малкѣтъ си братія.

Какъво сѣ «книжничитѣ и фарисѣитѣ» противъ които Евангеліето е произнесло своето *горе*, какво друго сѣ ако не днешнитѣ «попове и кметове», или «деспотаци и чорбаджии» които колкото имъ ся выка *горе* за на онзи свѣтъ, толкозъ тѣрбуситѣ имъ ставатъ по широки и вратовѣтъ имъ по-дебелы тука на тозъ свѣтъ.

Изобщо и всички комай що сѣ выкали и выкатъ противъ чорбаджилжкѣтъ, наричатъ чорбаджитѣ «сѣщества най гибелны.» — Нѣй не сме на туй мнѣніе. — Сиоредъ насъ чорбаджитѣ сѣ челоуѣцы; тѣ сѣ направены отъ едно вещество съ не чорбаджитѣ, сѣздаены сѣ и тѣ както тѣхъ! Но защо да сѣ тѣ чорбаджии? Кой ги е направилъ да бѣдѣтъ такъвѣ, чорбаджійствующи? Тѣ сами ли сѣ ся направили такъвѣ? — Не; глупостѣта на другѣтъ или по добръ лѣностѣта имъ, защото имъ е было по-лесно да бѣдѣтъ мекерета. Чорбаджитѣ сѣ като гѣбы, тѣ выкиятъ тамо дѣто има нѣщо гнило; гѣбытъ бывать люты и отровны спередъ качества на гнилотѣтъ отъ който сѣ ся замѣтили. Чорбаджитѣ сѣ върлы, когато нечорбаджитѣ сѣ прости, не учены и сиромаси. Чорбаджията прави каквото ще въ единъ градъ или село или въ единъ махалѣ, когато жителитѣ на този градъ, было или село, или махалѣ нещѣтъ да знаѣтъ за интересѣтъ на мѣстото.

Чорбаджува и прави каквото ще чорбаджи Юнчо въ Ломско, защото никой другъ отъ ломчане не иска ни да знае за общинскѣтъ работы на този градъ. Върлува и своеволствува чорбаджи Дридаръ у Велесъ, буйствува нѣколко неговы мекериня защото подозрѣніе и не съгласіе съществуватъ между другѣтъ граждане въ Велесъ. Пали свѣтътъ единъ чорбаджия въ Търново и плаши го другъ, защото търновчане подсмѣчатъ по кюшетата и всякой казва: на мене ли останѣ! Тѣй я, на тебе не е останѣло; ами тогазъ защо выкашъ, защо ся плачѣшь кога ти дойде редѣтъ да тя хашладисатъ? кажи и тогазъ «на мене ли останѣ?»

Нагадили сега нѣкои да выкатъ прѣзъ вѣстницѣтъ и да ся оплакватъ, като че ще да произлѣзе отъ туй бо' зна' и какво облегченіе на сиромасѣтъ или посвѣпаваніе нѣкое у чорбаджитѣ да не врѣхлѣйтъ чакъ толкозъ. Измама! Бѣсенъ влѣкъ отъ дюканіе вземали? Нѣма въ това спасеніе шашкѣни Божии! До когато разумнѣтъ хора, ученитѣ, търговцитѣ, еснафитѣ и земледѣлицѣтъ, сѣ единъ рѣчь, когато всички не чорбаджии тѣрпятъ своеволіята на чорбаджилжкѣтъ, то чорбаджитѣ които и да сѣ не сѣ кривы; кривы сѣ тѣзи самы що ся оплакватъ.

Прѣдложеніето на Шутоша е четвероужѣлно право: чорбаджитѣ сѣ челоуѣцы като насъ, ако страдамы нѣй отъ тѣхъ ще каже че страдамы отъ себе си, и ако дѣйствително страдамы, то страдамы достойно, защото живѣемъ не въ духѣтъ на напѣдничавѣтъ законы, а искамы да живѣемъ въ назадничавайтѣ духъ на чорбаджилжкѣтъ.

ХАРОТО НА БЪЛГАРСКИ СВАТЪЖ.

Като минавало веднѣжъ едно Харо прѣзъ едно българско село, дозело че въ селото имало сватбѣ и съгледало въ дворѣтъ на една кѣщѣ сватове седнали на трапезѣ. Чакай, рѣкло Харото на умѣтъ си, да свърши тукъ на сватбѣтъ, ако не друго, а то ще ся наямъ баремъ и ще ся понапѣжъ, а повече що ми и трѣба; и тѣй потегля къмъ вратникѣтъ за да влѣзе въ дворѣтъ.

Българитѣ, като видѣли Харото че иде, наговорили ся всички да млчатъ и да не казватъ нищо, само за да видятъ какво ще прави това Харо.

Когато Харото дошло при сватове, извикало: «Помози ви Богъ кумове и сватове и честита ви веселба!» Но Българитѣ сватове млчатъ и нищо му не отговарятъ. Като вижда това умното Харо помислева си че Българитѣ сватове или не щатъ или не смѣятъ нищо да му кажатъ, отведнѣжъ туря си на умѣтъ да имъ ся натрапи, и захваща самъ да си отговаря на това що казва, и да прави тѣй каквото ще, и първо отговаря си самъ на това що рѣкло по напѣдъ и казува: «Далъ ми ти Господь добро Харо и добро си дошло!» и подиръ това продължавало пакъ да говори и да си отговаря само наредъ така:

— «Седни, Харо, да си хапнешъ» — «Ще седнѣжъ, я!» — «Седни Харо тамъ между кума и старийтъ сватъ.» — «Тамъ ще седнѣжъ я! и взема та размѣста кума и старийтъ сватъ и сѣда на чело на трапезѣтъ. Подиръ това зема кадеичето съ ракиѣтъ, наѣе си пѣнѣжъ една голѣмѣ чашѣ и си каже само: — «Пийни си Харо» и па само си отговаря: «ще си пийнѣжъ я!»

— «Бѣждъ Харо,» — па ямъ и ще ямъ я! А като ся поцаало и понапило Харото ставѣта отива при младийтъ дѣто стоели прави, и казува на невѣстѣтъ: «цѣлуни, спахо, рѣкѣ на туй Харо,» и си подава рѣкѣтъ. Невѣстата като пѣмала що да стори, цѣлува му рѣкѣтъ.

Подиръ това Харото си казва пакъ само: «Ты Харо пѣтувашъ на далеко, на земи си единъ сомунъ, земи си половинѣтъ отъ туй печеното агне и тѣзи голѣмѣтъ бѣклицѣ съ вино да имашъ за въ пѣтъ — «Ще земѣжъ, ще земѣжъ,» отговаря си пакъ само и ги задига и «Сбогомъ кумове и сватове и сполаймъ ви,» казува и пакъ само си отговаря «Сбогомъ Харо, и у добъръ ти часъ».

И тѣй ся наядѣ и ся напивѣ Харото и си отива по работѣтъ, а Българитѣ сватове оставатъ зяпнали да гледатъ какво прави Харото.

Тази е една стара приказка между Сръбскый народъ за българитѣ, която ако друго не доказва, показва баримъ какви сѣ были нѣкога си Българитѣ заплясы и какъ сѣ оставали Харото да прави каквото ще на трапезѣтъ имъ за

да му накривятъ съ това дѣто да му не подуматъ нищо.

СКАЗАНИЕ.

Едно врѣме — то бѣше не тогазъ откогѣ, когато влѣкѣтъ бѣхъ куче а кучето влѣкѣ, но по-насетъе врѣме, когато влѣкѣтъ ся бѣше влѣкѣ, а кучето куче; и не бѣше нѣйде и нѣкѣдѣ, а бѣше тука на тѣзъ земѣ чернѣтъ. — Въ туй врѣме, тѣй бѣ далъ Господь че бѣхъ въчеловѣченъ и азъ на този за челоуцѣтъ направенъ а на безчеловѣчнѣтъ оставенъ свѣтъ, и, като челоуцъ между челоуцѣтъ, по него врѣме азъ бѣхъ добръ, а че имахъ и добры прѣатели. И тогазъ, когато азъ бѣхъ добръ, тѣзи добры хора — моитѣ прѣатели, бѣхъ пѣлни съ доброжелательства къмъ мене и много ся млчахъ да ми правятъ добро и *уби* че ми правяхъ, ако бы слушалъ нѣкой тѣхъ що казвахъ и другитѣ хора що мѣсляхъ. И тѣй на тѣхенъ животъ и здравѣ, а най вече на мойтъ сиромашкый гърбъ, добринѣтъ една подиръ другъ ми течахъ и всички ми ублажавахъ, тѣй що масло бѣ потекло отъ мене, не толкозъ отъ ублаженѣята колкото отъ добринѣтъ на моитѣ добросторницы. Азъ незнаѣжъ какво бы еще потекло отъ мене, ако бѣхъ мѣ отрупали и потиснали еще и онѣзи добринѣ, които тѣ ся обѣщавашъ и мѣ увѣривашъ че желѣйтъ да ми направятъ, но знаѣжъ че работата излѣзе съвсѣмъ друга.

Ако, като челоуцъ, азъ имахъ толкозъ и таквызъ прѣатели, незнаѣжъ като какво, ако не като челоуцъ, пакъ ималъ съмъ и непрѣатели. Ако незнаешъ читателю, какво е непрѣатель да ти кажъ азъ да знаешъ. Непрѣатель, и то е челоуцъ, като тебе и мене, съ два крака и прѣ. и прѣ. но само неепрѣатель, а челоуцъ безчеловѣченъ, пакостникъ, лошъ, зломысленъ и злосторникъ — челоуцъ такъвъ който гледа какъ да ты разчеловѣчи, по турскы го казватъ душманинъ. Ималъ съмъ ги множокъ и отъ разны видове, както можѣхъ отъ сетнѣ да узнаѣжъ, и както ще узнаешъ и ты, читателю, ако че не си отъ пасминѣтъ на онѣзи блаженны и благословены хора на които даже ся и плаща за да четѣтъ, а тѣ и парѣтъ зематъ и пакъ не четѣтъ но спятъ, спятъ же и дѣня редовно както и ношѣ; ако не си, казувамъ, отъ тѣзи пасминѣ хора, но обѣщашъ да четешъ, и прочетешъ до край туй мое сказанѣ, ще узнаешъ.

Една стара дума казува че «не бы ималъ нѣкой непрѣатели ако не бы си ги самъ отвѣдилъ» права ли е тази дума или не, това нѣщо го знаеше покойното *Право*, но то го нѣма сега на свѣтъ да ни расправи, а самъ азъ мѣчно ще приѣмѣ да кажъ че самичѣкъ съмъ си напѣлъ на главѣтъ тѣзи хубосницы: защото знаѣжъ че нито съмъ ги пѣлъ, ни съ жѣлтѣ бѣклицѣ калесѣтъ и нито съмъ ги сѣялъ нито знаѣжъ кога сѣ ся прѣкляли та сѣ ся навѣдали толкозъ.

Тѣзи мои непрѣатели, не были по хрисимы отъ непрѣателѣтъ на всички другы хора, ако не сѣ были по-лоши, ни по-малко пакостници. Наистинѣ азъ ги не виждахъ да ся трудятъ толкозъ за злото ми, както гледахъ да ся трудяхъ прѣателѣтъ ми за доброто ми, или поне бѣхъ свободенъ отъ тѣхнѣтъ увѣренѣя че тѣ ми

кроятъ *клоафъ*, ако и да поосѣщахъ това; азъ ги не виждахъ на срѣща си ни съ пушки ни съ пищове, ни съ брадвы ни съ ножове, но тѣ были подъ сѣното водѣ поливали. По нѣкога виждахъ само че понасѣскаватъ едно отъ палетата си противъ мене, но азъ тогазъ имахъ една сопачка въ рѣката си та ся браняхъ или и безъ да си трудѣ сопачъ оставяхъ го нто си полай полай па си подгънеше опашъ и това си бѣ.

Но, кога че не си было токо това и отъ патронитѣ на палето; тѣ чакали врѣме и вардали случай. И дочакватъ тѣ случайтъ. Извардватъ мя, като отивахъ съ колата на пазаръ, и какво направятъ? Зематъ едно камъче, малко камъче, та и съ него не вѣрятъ да мя халосатъ въ главѣтъ или, но го пушатъ на едно сгодно мѣсто, да ми прѣтурятъ колата.

Видѣхъ азъ колата прѣкривихъ; впускамъ си да ги подпрѣ — камъчето малко но мѣстото стрѣвно, колата залюхнати (не видѣхъ да не быхъ и поблѣснати) гыврѣтихъ ся и. . . азъ отдолу. . . притиснахъ мя.

Нададохъ выкъ, но видѣхъ гласътъ ми не възвѣзва; озъртамъ ся на тѣй, озъртамъ ся на инакъ, нѣма никой отъ нидѣ ни гласъ ни послушаніе; нѣма да ся вѣсти ни пріятель ни неприятель, който да мя довърши поне да ся не мѣчъ — Пріятелитѣ «въ мышѣ дупка» — неприятелитѣ — задъ една къртичина затулвани, чувахъ подгыгалихъ ся но не ся вѣставяхъ, а само ся надсаканъ изъ-задъ къртичинѣтъ единъ по единъ, та си гледишъ едни мустакитѣ а други и мустакитѣ и брадытъ, като кога сѣ пили шербетъ по байрама, и ся взирахъ да видятъ да ли ми е испѣкнѣла душѣтъ. *Берекетъ версинъ* на глухитѣ ми пѣшканія, прилѣтѣхъ нѣкои чужды хора, па тикай отъ самъ, блѣскай отъ татѣтъ, тѣ тегли, азъ од чепѣтъ нѣмашахъ си доподъ колата! *Шюкиръ я, Раббимъ!* Но за злѣ честь, не на пріятелитѣ ми, защото тѣмъ нищо не станѣ, бяху бо далеко отъ мене, но на мене за злѣ честь, а за добръ радость на неприятелитѣ ми, оказахъ ся гугелитѣ ми прѣтрошени.

Тѣзи хрисиманици които направихъ този великъ и славенъ противъ мене подвигъ, бѣхъ, любезный читателю отъ онзи видъ неприатели които сѣ най видни; тѣ бѣхъ между неприятелитѣ ми най голѣмитѣ, най страшнитѣ — отъ рунтавитѣ, дѣто ги казвамы ный по Българскы, а по Турскы ся казватъ *кжлж-ююслии*.

Но, читатели и читателки, ако сте ся уморили да четете или да слушате, легнѣте та си поспѣте сега малко, защото е врѣме; и пладне да е, ако вы сте отъ онѣзъ които слѣдуютъ правилата на светитѣ отцы, безбоязненно си легнѣте, защото е частъ въ който споредъ уставтъ на славнѣтъ Троянскѣ обитель, вспчкитѣ отцы спятъ и ся спасаватъ; поспѣте прочее та си отпочинѣте и вы, за да можете да устояте противу искушенію на сѣнѣтъ, когато азъ повторомъ ся наканѣ да ви донскажъ, какъ ся отнесохъ съ мене монѣ добры пріатели, като мя гледахъ съсѣ смазанитѣ гугелы, и какво еще ми направихъ неприятелитѣ отъ другитѣ видове, а най-вече онѣзи голацитѣ називаеміи, лже ядоша и ядаху хлѣбъ мой и възвеличиша на мя запинаіе, . . . ныйъ же, и присно и во вѣкы вѣковъ, аминъ.

(отъ Истурѣжъ.)

Зимата на 1874.

—о—

Комедія въ три дѣйствія.

[Продълженіе отъ 26-й брой].

СЦЕНА ПЕТА.

Анаргыросъ, Манолъ, Мариго, Елени, Мимико, Марула.

ЕЛЕНИ. — (*Носи огнь въ единъ малкъ железенъ мангалъ*). Дойде и Марула та го накладохмы по скоро. Какъ е дѣтето?

АНАРГЫРОСЪ. — Донесете мангалѣтъ на близо, ама да не държите дѣтето на огньтъ. Дръжете го вътрѣ въ фустанитѣ си и го трійте непрѣстанно.

МАРУЛА. — Монѣ рѣцѣ сѣ топы.

АНАРГЫРОСЪ. — Е! трій.

МИМИКО. — Нѣма ли да умре дѣтето ни, докторе?

АНАРГЫРОСЪ. — Нема, но ако лудувашъ. . .

МИМИКО. — Азъ не лудувамъ! Азъ ката день четѣ урока си.

АНАРГЫРОСЪ. — Тѣй а! че какво учишь?

МИМИКО. — Четѣ книгѣтъ си.

АНАРГЫРОСЪ. — Нема ли име книгата ти?

МИМИКО. — Има птички и една маймунѣ вътрѣ.

АНАРГЫРОСЪ. — Браво; ами кой учитель та учи?

МИМИКО. — Еленито ми показва.

АНАРГЫРОСЪ. — На ти кога е тѣй и други цѣрове; (*дава му шекерчета*).

МИМИКО. — Благодарѣ; (*слушаса вѣрскѣ отъ дѣтето*).

АНАРГЫРОСЪ. — Е. е! сѣга дѣто ми се събуди ся.

МАРИГО. — Докторе, избавихте дѣтето ми отъ таква ужасна смъртъ, какъ да ви благодарѣмъ?

МАНОЛЪ. — Мълчи, Мариго, истинското и искрено благодареніе е безгласно.

МИМИКО. — Безгласно, дѣто нѣма гласъ, гласно дѣто има гласъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Ама тозъ е много напѣднѣлъ въ филологіѣтъ, толкозъ е той напѣднѣлъ щото неправедно бы было да ся не награди (*дава шекеръ на Мимика*). Че дѣ ви е заведеніето, господине Манолѣ?

МАНОЛЪ. — Азъ нѣмамъ вече заведеніе, Господине. Изгорѣ въ голѣмийтъ пожаръ на Бейоглу и отъ тогазъ на самъ работѣ съ надницѣ гдѣто намѣрихъ работѣ.

АНАРГЫРОСЪ. — Имахте ли много стока въ маазѣтъ си?

МАНОЛЪ. — До четири хыляды лиры мой капиталъ, и двѣ хыляды чужды.

АНАРГЫРОСЪ. — Изгорѣхъ ли?

МАНОЛЪ. — Не можѣхъ да отървѣ нищо; и изгубихъ и своитѣ и чуждытъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Азъ нето вашитѣ намѣрихъ, нето чуждытъ. . . Марула!

МАРУЛА. — Чувамъ, Г-нъ докторе!

АНАРГЫРОСЪ. — (*Взема ѣж на странѣ*). Какво направѣ?

МАРУЛА. — Тъй, както ми заповѣдахте.

АНАРГЫРОСЪ. Часовниците, голѣмытъ? . . .

МАРУЛА. — Курдисахъ ги толкозь много щото . . .

АНАРГЫРОСЪ. — Иматъ ли нуждѣ за да са поправятъ? (*Марула кимва съ главѣ*). Ами Димитръ?

МАРУЛА. — Сега ще дойде.

АНАРГЫРОСЪ. — Ще може ли да свърши работѣ?

МАРУЛА. — Бѣдете спокоенъ; показахъ му добръ урока му . . . Ей го.

СЦЕНА ШЕСТА.

Анаргыросъ, Манолъ, Мариго, Елени, Мимико, Марула, Димитръ.

ДИМИТЪРЪ. — Господине Маноле, много ви здравіе отъ Г-на Канеллида; часовниците въ къщи сѣ са развалили та вы моли да сторите трудъ и да дойдете да ги поправите ако нѣмате работѣ. Много здравіе и отъ Г-жѣ Канеллидицѣ до Г-жѣ Манолици и до Госпожици Елени; понеже пма нѣколко бѣлы дрехы на дѣтето да свърши на бързо много са моли да сторитъ добринѣтъ да дойдѣтъ да ѝ помогнатъ малко, защото по причинѣ на врѣмото шевачката ѝ не може да дойде. Господинъ Канеллиди и Госпожа Фано зехъ тѣзи дързостъ, защото добритъ съѣды не трѣбва да отказватъ помежду си такыва услуги въ такыва обстоятелства.

АНАРГЫРОСЪ. — (*На самъ,*) Браво, Димитре! Ни една дума не прескочи!

МАРУЛА. (*Дума ниско на Анаргыра*). Двадесетъ пѣти му го исчетохъ.

МАНОЛЪ. — Кажете на Господина Канеллида и на госпожицѣ му, че азъ ей сега ще дойдѣ, но жената ми и дѣщеря ми . . .

МАРИГО. — Отивамъ и азъ, пріятно, когато работата на Госпожѣ Канеллидицѣ е бърза; Елени ще варди дѣцата!

АНАРГЫРОСЪ. — Това не става, малкото дѣте не може да са отдѣли отъ майкѣ си нито една минутѣ.

ЕЛЕНИ. — Мамо не е ли по добръ Госпожа Фано да проводи работѣтъ че да шиѣтъ тука?

АНАРГЫРОСЪ. — (*Въ себе си*). Само гуй не става. (*на Марулѣ*). Аманъ, Марула, помогни ми! не чуватъ ли що дума!

МАРУЛА. — Ама не бива, Госпожа Елени, Госпожа Фано не може да проводи работѣтъ тука. Тя бѣше проводила по напрѣдъ мене, па като са забавихъ, проводила и Димитра. Има хыляды работы, койъ по първо да проводи. Шо са кроѣтъ ще са шиѣтъ, то сѣ кръшелнытъ дрехы на дѣтето, и господарката ми ще покаже платовегъ та ще понска мнѣниѣто ви кои сѣ по добры.

ЕЛЕНИ. — Тогава какво трѣбва да стане?

АНАРГЫРОСЪ. — Трѣбва да отидете всички, да земете и дѣцата.

ЕЛЕНИ. — То не бива; нека ги избережъ съ майкѣ ми, нека скроѣтъ дрехыгъ че да ми ги проводятъ да ги ошиѣ тука.

АНАРГЫРОСЪ. — А вий да останете тука сами ли? Вълцы сѣ слѣзли отъ планиныгъ, Госпожа, вълцы! васъ не вы ли е страхъ отъ вълцыгъ?

ЕЛЕНИ. — (*съ смѣхъ*). Не ма е страхъ.

АНАРГЫРОСЪ. — (*Въ себе си*). Ты постоянствуашъ, ама азъ предвидѣхъ работѣтъ и си зехъ мѣркыгъ. (*съ високо гласъ*) Марула!

МАРУЛА. — Заповѣдайте, Г-нъ Докторе!

АНАРГЫРОСЪ. — Земи тѣзъ богѣжъ и дай ѣмъ отъ моиѣ странѣ на Госпожѣ Канеллидици.

МАРУЛА. — (*растваря богѣжъ*). Шо е това?

АНАРГЫРОСЪ. — Не ѣмъ растваряй! то е фустанъгъ на сестрѣ ми. Шевачката ѝ го бѣше донесла, но тя го нерачи. . . . Не ѣмъ растваряй ти казвамъ! Ахъ дѣщеря Евини!

МАРУЛА. — Охъ! какъвъ хубавъ фустанъ! А за колко ви е станѣлъ Г-нъ Докторе?

АНАРГЫРОСЪ. — Шо ти трѣба? . . . Станѣлъ ми е за двѣ меджидіета. Купуваешъ ли го?

МАРУЛА. — Ако го продавате.

ЕЛЕНИ. — Този, за двѣ меджидіета ли? невъзможно. Струва най малко двацѣ лиры.

АНАРГЫРОСЪ. — Двацѣ лиры за простыгъ смъртны, но за единъ докторъ. . . .

ЕЛЕНИ. — Че защо, Господине? да не бы докторитъ да сѣ двойно смъртни, или просто безсмъртни?

АНАРГЫРОСЪ. — Докторитъ, Госпожа, лѣкуватъ болести и намѣрватъ признателны хора. . . .

ЕЛЕНИ. — Които имъ плащатъ за визитыгъ едно, двѣ, три или пѣтъ меджидіета за да са освободѣтъ отъ тяжкынѣтъ на признателностѣгъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Споредъ обстоятелствата, споредъ хората и споредъ болеститѣ обаче. Днешныгъ ми визитѣ вий ще заплатите съ едно меджидіе, но не ще забравите никога че отървахъ дѣтето ви отъ смъртъ . . . поне тѣй казвахъ сега родителитѣ ви.

ЕЛЕНИ. — Имате право.

АНАРГЫРОСЪ. — Человѣкъ каприціозенъ като мене всякога има право. Азъ изцѣрихъ майкѣтъ на сестринѣтъ си шевачкѣ въ двѣ визиты по едно меджидіе всяка, а тя ми не плати, но отъ признателностъ направи тозъ фустанъ за сестрѣ ми. А защото тя го нерачи, ще го дамъ на Госпожѣ Фано. Могѣ ли слѣдователно да кажѣ че ми е станѣлъ за двѣ меджидіета. . . . Чакайте, ако искате продавамъ ви го.

ЕЛЕНИ. За двѣ меджидіета ли?

АНАРГЫРОСЪ. — Тѣй зеръ! . . . Много сте ачикъозъ, Госпожа мадмуазела! (*зема фустанѣгъ*) Даватъ ли такова нѣщо за двѣ меджидіета? Виждете го единъ пѣтъ какъвъ е кумашъ, какъвъ работѣ има и каквы гарнменты!

ЕЛЕНИ. — Азъ не казахъ да го купѣ. . . .

АНАРГЫРОСЪ. — Една дума, оставямъ ви го за дванацѣ меджидіета.

ЕЛЕНИ. — Че не ли щѣхте да го дадете на Госпожѣ Канеллидици?

АНАРГЫРОСЪ. — Промѣнихъ мнѣниѣ; тя сега щомъ научи работѣтъ, не ще рачи да ми плати и по добръ 12 меджидіета отъ колкото нищо. А знаете ли какъ разбирамъ да ми платите? да ми ошиѣте една дузинѣ ризи; както съмъ го зелъ, тѣй го и давамъ, съ вѣтръ.

ЕЛЕНИ. — Азъ съмъ длъжна да ви ги опиша и безъ това. Негли азъ нѣмамъ толкозь признателностъ колкото сестрината ви шевачка?

АНАРГИРОСТЬ. — За него, оплитвате ми една твоюневъ кесія.

(ще ся продължи.)

ОТВОРЕНО ПОСЛАНИЕ

ДО ХАСКОЙСКАТА ОБЩИНА.

Почитенни попове и кметове Хаскойскии и вси прочии православни братія хорбаджии.

Я знамъ чи няма да ми наидити махна, да (кога) Ви пишѣ и Ви пратѣ жнна книга утъ мойту високу мясту, утъ дету моѣ дѣ гледамъ и да разберѣ що става пу донята. Жмѣ вий кѣту видити чи кинигата ми е утворена да не лаха да си помислите че някуй е распечатахъ писмото; не е сѣка рабѣтѣ. Затѣ я го пратихъ утворину, ама зѣ рчети оти, Ей сѣка е, тѣй гу пратихъ ве селямъ. Кеѣмъ я. Хемъ да ва учя съ киниги кѣкъ да работити хемъ да ви пратамъ затворена кинига. Тукъ на Телли-кая няма утѣнаа мекити парички, кѣкъ ги каатъ? . . . суини ли, кунини ли? дету заляпѣтъ съ тяхъ кинигити. Канѣ ли сти я съ старити си кокали да идѣ ду чяршіята да зема суини?

Я съ старостѣта си съмъ научилъ много раби и знамъ дѣ давамъ дерсъ на сѣа дету ма слушать. Пѣкъ като знамъ чи сти вий услу-акѣллии хора, нимати у васъ утѣ нѣа калпавуту няшу дету гу каатъ свиризайция, кѣту нѣа напѣрешнати, дету тропѣхъ низъ читалюску-ту, тѣ развазѣхъ е такви голѣми работи, за старите Българе, за хайванету, за Мухамеда, за нѣа въ хаврика дету живеѣли Египени ли бѣхъ какви дету гу казваши малкуту даскалчи на шарената кинига дету са выка харѣ-харѣ, за въздуха и за кѣсель-родѣ и азотѣ дету гу казваши ноо даскалѣ дету си доде утѣ Францата, пѣкъ сте хора дету разбирате утѣ свѣтъ, дѣ знамъ чи жѣ ме послушати, та за сва рекахъ да ва понауча.

Перво и перво трябва да гледате да не далете на младите йонѣ, оти сѣгня карѣшмамъ хѣа. Сва няшу не е шѣга. Видѣхте ли напредѣ, какъ зафанахъ да ва разиграватъ младите да напѣргнувахе читалюскуту, тугава, тѣй пѣлахъ, тѣй газихъ, тѣй сѣдѣхъ, пѣкъ вий ги гледахте кѣту замаени и ни знаяхте кѣкъ да ваправите. Тугава сѣчкуту беши въ техны рѣки: тѣ пазарѣвахъ даскалету, тѣ зимахъ парѣтъ утѣ васъ та имъ наплащахъ, тѣ фащахъ даскале се млади и сичкѣтъ луди, читалюскуту напѣрждаше настоятели, пѣкъ вий гледахте отъ страна и нищо не моохте да хни ричети, ни моохте да идете и въ читалюскуту, чи тамъ се не слушаше вашта лѣкѣрдѣ хичѣ. Жмѣ хубаву ли беши? То сѣчкуту вървеше дармаданѣ. Хѣля утидахъ жнна утрина въ школото чи то какво да вишѣ. Дѣцата прѣсвати изъ дора играятъ, Даскалету пѣкъ седѣхъ въ удаята та си приказватъ. Седнахъ тамъ на каменету, та зафанахъ да си мисла за старуту време, да се у-

чихмы нѣй. Бей! сака ли бѣше тогава. Тогава сичко вървеше уйгунѣ. Дѣ сака да играйми? Даскалѣтъ тугава съ прѣчката въ рѣка, да ударѣши та пусняваши мѣстото. Сака кѣто седяхъ та си мѣсляхъ, издрѣнѣ надѣ мене нящо та са уплашихъ, плѣйнахъ си билѣвъ пѣзвата, видяхъ тугава дѣцата кѣту юридѣсахъ нахъ вътре, едно презъ друго, едно презъ друго, навѣзѣлахъ вътре. Дѣянѣмъ сичкуту вървѣши така разващѣну. Тѣй ли беши едно время? Вий най много трѣбѣа да гледате да не далете пакъ на младѣтъ да сторѣтъ пакъ сака читалюскуту чи сѣгня зарѣ карѣшмамъ хааа!

Второ. Да гледате, който даскалѣ го обичѣтъ дѣцата да гу пѣдите, пѣкъ кутото мразѣтъ неѣа да дѣржите, заштоу дѣцата, обичѣхъ напѣршнѣтъ даскалѣ, ама школъоту беши дармаданѣ, пѣкъ сѣгашнѣтъ мразѣтъ, ама школъоту замяса на школъо. Видѣхте ли че отъ като дойдахъ тези даскалѣ, та са иктѣса нѣа дѣвулску няшу дету гу каахъ гим-мастика.

Трето. Който даскалѣ учи дѣцата по изѣоучната метода, да гу не кабулите.

Четверто. Колкото шарлан. . . шарлана . . . шарлан-атлини даскалѣ има низъ Българіята, да гледате да ги съберете въ Хаской, та да си има дружина нашѣа брадатъ даскалѣ и другѣти двѣта и онѣа въ чобанѣ-махлѣси, (а че и моя милостъ ако сторѣтъ да ся провѣзгласѣ учитель!)

Аку ма слушайте, да знайте че ще цѣвните съ дѣбовѣтъ цѣватъ и ще вържете габеровѣ плодѣ.

(По великденѣ 1874)

(Отъ кѣдѣ Телли-кая) Единѣ Ташѣл.

Частни Дописки.

УСТОВО (Ахѣчелебийска казѣ).

Дѣдо Шутоше!

Знаеш ли ты нашето село? Но дѣ щѣмъ да го знаеш ты него туй нашето село затѣнето въ тѣзи ущѣлѣ на Доспатѣ, за туй неѣа тѣа по запознаѣхъ азъ съ него. Нашето село Устово сѣстои отъ 350 кѣщи само Българѣ; дѣтъ черкѣви (св. Богородица и св. Никола) едно училище едѣмъ съ 80 ученика и за все Бога едѣнѣ учитель, заштоу двѣма да сѣмъ ще ся каратъ. Послѣ това кѣщѣми имѣамъ вий много и нѣщо като кафенѣта ама Читалище едно само имѣамъ, таѣа и неѣа сега вече го нѣмамъ.

Трѣба да знаешъ, дѣдо Шутоше, че нашето село сѣ казва еще и съ друго име — *Четѣкъ*, отъ това дѣ заштоу е имало нѣкоѣа много четѣди т. е. четци, спорѣтъ системѣтъ на Г. Богорова, или отъ друго нѣщо, не знаѣмъ на здраво, но ако сѣдимъ по учѣнолюбѣето и четничѣството на днешнѣтъ жители на сѣлото мѣчно ще можемъ да прѣемѣмъ да ся е нарекло отъ четѣво и четѣнѣе, а ще да е кой знае отъ какво друго, и доказаѣтелство за това може да послужи самото разорѣнѣе на Читалищѣто ни.

Дѣвица отъ нашѣтъ най четѣны людѣе, дѣвица свѣщенниѣи да ти кажѣ, по ясно да разберѣшъ, и дѣвица пакъ любѣтели на чѣнѣето и бѣвши чѣнове на покой-

нотъ ни Читалище, като виждатъ че това Читалище що го нмахе не принесло никакъвъ плодъ, понеже не видѣла нито първата двонца нѣкоѣ и другъ литургии повече, нито втората двонца нѣкоѣ окъ амберіѣ повече да имъ принесе Читалището, споразумѣватъ ся и ся съгласиватъ, като бесплодно дърво, да го отсѣкатъ. И тъй Читалището уморяватъ а съ душата му т. е. съ имотатъ му направятъ голѣмы ханры за украшеніе на черквѣтъ, като по съобразно съ цѣлѣтъ и прѣдназначеніето на това блаженной памяти заведение.

Така станѣ, дѣдо Шутоше, съ Читалището ни а за училището ни ако пытате (що ви ли трѣба? но ако пытате, казувамъ) ще ви кажѣ че нехае наистинѣ колкото за сега, но ако тъй вървимъ, съ тѣзи Читалищеморители-прѣдводители, въ рѣцѣтъ имъ и то може да прохае и да исхае била.

Ный ся надѣяхмы, дѣдо Шутоше, че сега като нмамы Владыци, съ тѣхнытъ молитвы и благословенія Читалищата ни ще ся утвърдятъ, училищата ни ще да процвѣтатъ, но работата гледамы на другъ странѣ е май посочила. Види ся Владыцитѣ ни все еще сѣ записани съ други по важны работы и врѣме нѣматъ да ся взирайтъ на таквызъ дребны работы като на училища и читалища да ся грыжатъ за тѣхното продобреніе и унапрѣдваніе *)

ПАКЪ ПО ЧИТАЛИЩАТА.

О, бай Шутоше, колко честитѣ бѣхъ
Да видѣхъ и азъ въ нашѣтъ градъ успѣхъ?
Гадость, веселіе него день въспѣхъ!?
И най сетѣ Френскій билетъ прѣвѣхъ!
На горѣ на доль го въ рѣцѣ въртѣхъ,
Съ намѣреніе дано го разчетѣхъ;
Кога най-послѣ азъ ся разумѣхъ,
Очила че трѣбоватъ, и тъй ги зѣхъ;
Туриамъ ги, четѣ, и ей че ся смѣхъ,
Отъ Читалище билетъ катъ видѣхъ,
Че мя поканватъ да пѣдня чюждѣ мѣхъ!
И да не видѣхъ ланскійтъ имъ грѣхъ!
Туриамъ ся на пѣтъ, въ Читалищѣ опрѣхъ;
А га ся умѣкнѣхъ, отъ смѣхъ примрѣхъ!
Луды странны нѣколко катъ сѣзрѣхъ,
(И туй: че тукшенъ видѣхъ, не видѣхъ).
Що чините, млады? азъ ся прозѣхъ.
Его, че единъ комикъ въ уста съсъ смѣхъ
Тукъ сме ся сбрали, рѣче, за успѣхъ,
Работы Читалищны азъ поѣхъ!?
Азъ като чюхъ туй, тамъ си унѣмѣхъ.
Като знаяхъ, че и другъ пѣтъ тамъ бѣхъ,
И щомъ имъ явихъ Читалищень грѣхъ,
Азъ станѣхъ лошъ, и нѣма вечъ успѣхъ.

(*) Когато чакате да ви управятъ владыцитѣ училищата и Читалищата ами вы тогдазъ зашто сте? Само да плюскате да пѣте ли? Конто сами не си управятъ общинскытъ работы тѣхъ не можѣтъ да ги управятъ ни триста дьяволи а не единъ владыка: Кога е тъй недѣйте си порыва ни яхрытъ по чакайте владыката да дойде да ги порыне

Най-сетѣ глѣдамъ скокнѣхъ на кракъ
Ей, бай Шутоше, тукъ да видишь смѣхъ!
Катъ ся раскрѣкахъ като на бракъ.
Азъ отъ ядъ вече на мѣсто възврѣхъ.
Пытамъ, распытамъ да нѣ останѣ въ мракъ,
О братя, що ще правите отпѣхъ
Слушамъ отъ единъ възсуравъ глупакъ:
Лесно! Съ Читалище става успѣхъ.
У чясъ слушамя мастилища: щраакъ:
Живѣй! пиши за въ Читалищень смѣхъ!
И катъ ся видѣхъ въ чюдо азъ сыракъ;
Защо? Гдѣ Настоятелство? поѣхъ:
А! сега е ще му скронимъ капакъ!
Пусты неразбори катъ видѣхъ,
Рѣкохъ: тукъ успѣхъ катъ възъ бързей ракъ!
И тѣйка азъ да си отивамъ зѣхъ.
Между това всякъ трѣгнѣ и выкнѣ: бракъ...
Его, бай Шутоше, нашѣтъ успѣхъ
Рѣдѣхъ, уклонижѣхъ катъ прѣцвѣтѣхъ макъ!
На! Минималѣхъ недѣлимъ тамъ бѣхъ
Азъ дръпнѣхъ вратата тя рѣче: тракъ!
Всѣдѣ разгѣдахъ, и душиѣ не видѣхъ
Слѣдъ малко виждамъ Селенинъ Простакъ
И го попытахъ като ся съзвѣхъ:
Че гдѣ ѣ Читалищныйтъ върволякъ?
Кой знае! азъ отъ сутро все самъ стоѣхъ!
И туй катъ видѣхъ, не повторихъ пакъ.
Такъвъ е Читалищныйтъ ни успѣхъ,
И нека служи на цѣль родъ за зракъ.

1-ый Май 1874

ПРОРОЧЕСТВЪ ШУТОШЕВЫХЪ ЧТЕНІЕ.

— 0 —

Отъ первый Юліа до второй Августа снѣгъ нѣма да падне въ Цариградъ.

Очакваныйтъ отъ седмъ годинъ Законъ за печатѣтъ ще да ся издаде, но вѣстникарытъ конто го очакватъ съ толкозъ нетѣрпѣніе, като го проучатъ, ще да разберѣтъ истиннѣтъ че по нѣкога очакваніето съ надеждѣ е по добра отъ сполучваніе на желаемото.

Царигражданѣтъ ще слѣдватъ още за нѣколко врѣме да прѣдпочитатъ дрехы отъ френско сукно безъ счупенѣ парѣ въ джобъ, а не абены облѣкла съ джебова пълны съ лиры.

Единъ человекъ ще купи единъ пакетъ отъ монополѣтъ на тютюня и като го отвори да си направи цигарѣ и намѣри тютюнь въ него ще полудѣе отъ радость.

Цариградското беледіе ще вземе наистинѣ нѣкои мѣркъ за очистваніе на пѣтищата, но не ся знае каквы ще бѣждѣтъ тѣ и въ колко врѣме ще може да извърши туй очистваніе.

Гръкъ нѣкой си родолюбецъ ще обнародва събраніето на всѣхъ членове що сѣ са писали отъ петнадесетъ

години насамъ подъ насловіе *Българскій въпросъ* въ разнытъ органы на гръцкый мѣстный печатъ; а това събрание ще да стане томъ твърдъ гръмаденъ за прочитаніе на който нѣма да постигне цѣлъ чловѣческый животъ и отъ прочитаніето на който нищо не ще може да извади и най-остроумныйтъ читатель.

ПРѢМУДРОСТЕЙ СВѢТСКЫХЪ

ЧТЕНІЕ.

Кради колко можешъ ако щешъ да бъдешъ богатъ и почтенъ.

Отъ когото каквото вземешъ не си струвай зло сърдце да го връщашъ, яко сіе безуміе есть.

Псувай колкото можешъ добрытъ да не могатъ да ти казвать че си лошъ.

Прѣсѣдувай онѣзи които ся мѣчатъ да работятъ честно, да ти ся не подигравать защо работишь безчестно.

Продавай лъжи и гледай дагы давашъ съ добръ цѣнѣ.

Лъжи колкото можъ, когато можъ, и всякога, яко да добръ пастырь будешъ.

Дрънкай колкото можешъ повече, и не давай време да ти глушатъ ушитѣ другы, сіе бо досаждение есть.

Бѣгай отъ работѣ, спи колкото можешъ и прѣподо-бенъ будешъ.

Люби лѣность, еже есть мързель, и угодеи будешъ.

Съ важны работы не ся занимавай; сіе бо глупость есть.

Не обычай народѣтъ си да ти не намръзи весіята ти.

За башѣ си не мысли, за майкѣ си не жалѣй, родѣтъ си прѣзираи и отъ другъ народъ избираи, яко да великъ и славетъ будешъ.

УРОЦЫ ОТЪ СВ. ИСТОРИИ.

— Защо Богъ не направи бабѣ Евѣ на дѣда Адама отъ краката?

— За да не може да ходи на далечъ, ни по махалѣтъ, но да сѣди въ къщи, да не върви подиръ мажѣтъ и да ся не отбива по вили и по могили.

— Защо Господъ не направи бабѣ Евѣ отъ дѣда Адама отъ рѣцѣтъ?

— За да не го улава за къкѣтъ кога какъ ся скаратъ.

— Защо Господъ не направи бабѣ Евѣ на дѣда Адама отъ главѣтъ?

— За да не ся помисли че е твърдъ умва и разумнѣ и да иска да го учи на умъ.

А направилъ Богъ женѣтъ отъ ребрата на мѣжа като отъ най блиско мѣсто до сърдцето му за да му служи вѣрно и да му бѣде мила.

МОДАТА.

Драгый ми Петраки, ами сега за народниѣ празникъ на ли ше ми купишь новѣ капелѣ?

— И тѣкъ добра! амчи за Великденъ дѣто купихмы капелото, какво станѣ, кѣдѣ го дѣнѣ оветѣ ли?

— Не е увѣтѣло, ама не е вече за носеніе.

— Че защо?

— Амчи днесъ вече другѣ модѣ капелѣ взели всички.

— Е! ако е тѣй то и на туй дѣто ше го купимъ сега и неговата мода ше прѣмине и за Петровденъ ше искашь цѣкъ друго капело, ами остави сѣ ты отъ тѣзи севдѣ и мода.

— Уф! цѣкъ ты къкъвъ си, кога какъ ти кажъ дѣ ми вземешъ нѣщо, все ше извадишь какъвъ годѣ причинѣ да ми кажешъ.

— Причинѣ гы не вадѣ. азъ женѣ, ами пустата ваша мода гы вадѣ!

ИСКАШЪ ЛИ ДА СЯ СКАРАШЪ СЪ ЖЕНѢ СИ?

Чакай кога ся прѣмѣни и нагызди за да идете на нѣкъдѣ. Бѣди увѣренъ че тѣя ше тя попыта за нѣщо прилича ли ѣ, — тогазы ты и кажи че отъ 10 жени 9-тѣ само за туй мыслятъ: какъ да ся гыздѣтъ, и приложи да кажешъ че само една женѣ има да знаешъ умна, която не прави тѣй. Жена ти безъ друго ше тя попыта: «коя е тѣя.» А ти по въздѣхни ужъ и кажи ѣ: «що ти трѣба тебе?» Тѣя ше ти извика троснѣто: «Ами защо не си зелъ неѣ, я?» — Тогазы ты ся пристори като че си ся по прѣхласнѣлъ ужъ и кажи: «Ахъ! че защо я?» И туй като кажешъ да знаешъ че туй косто търсишь ше го намѣришь. Кавгата е въ къщи.

— О —

РАЗГОВОРЪ ПРѢДЪ ЧЕРКВѢ.

— Море за шо не се направи и ва година наша Бугарска църква велелы ке се прави и ке се направи.

— Море неоставилъ патрикотъ; какъ ке а править кога онѣ гы не остава.

— Море патрикотъ, кой го пыта, кесия не ни оставать да си направимъ църквата наша.

— Море ке ѣ направими нѣе нашата бугарска църква, ама кога како бугари извадиши сѣтъ косури шо иматъ още гърцкѣтъ църкви, и тогѣ да вѣлемъ шо ке се стане да извадимъ и нашата Бугарска, защо дорѣ има да се править още Гърцки църкви како кеме да правиме нашѣ-вѣ.

ПОЗАГОВРѢКВАНІЕ.

Не съмъ азъ Глумчо Онѣ Званчатый
Шо твърдѣ малко поживѣ,
Ни Шутошъ бръснато-брадатый
Роденъ за хорскы ядове.

Звѣкаръ съмъ глумчо и учитель,
Инспекторъ върлѣ, неуморимъ,
И вѣщъ съмъ книгосъчинитель
И нагогоренъ мандаринѣ.

Бѣхъ азъ и пакъ ше бѣдѣ славетъ
И пакъ ше ми плетѣтъ вѣвѣцы;
Не ше съмъ никога забравенъ
Дорѣ има на свѣтътъ глумцы.

ИЗВѢСТІЕ.

Книгата «По възпитаніето на дѣвойкѣтъ», за която извъстижмы чрѣзъ едно особно обявление за подписници, излиза вече отъ подѣ печатѣ. Прочее, молимъ всичкиятъ Читалища, Женскы дружества и Господа до които сме пратили отъ обявленіята да ни испроводѣтъ подписниците най кѣсно до свѣршижѣтъ на мѣсецъ Май, щото да можемъ да ги напечатамы въ крайтъ на книгата. Писма за споразумѣніе и дружѣ ше ся пращѣтъ чрѣзъ редакціята на в. «Шутошъ».

А. П. Шоповъ.

Отговорникъ и притежатель О. КАСАПИСЪ.